

"Tabiat Matbaa Değil: Gözden Kaçan Büyük Gerçek!"

(TÜRKÇE VE İNGİLİZCE)

Sayfaların çevrilirken çıkardığı hafif hışırtı, odanın derin sessizliğinde sanki gizli bir davetin yankısı gibi duyuldu. İnançlı Kişi'nin yüzüne yansıyan ifade, hem aradığı hakikati bulmuş olmanın rahatlığını hem de onu paylaşmanın sorumluluğunu taşıyordu. Yavaş hareketlerle kitabın sayfaları arasında gezindi; kelimeleri bir kez daha gözleriyle tararken, her satırın derinliğine inmek isteyen bir araştırmacının titizliği ve heyecanı vardı üzerinde.

O anda, odadaki herkes sessizdi, ancak bu sessizlik sıradan bir suskunluk değildi. Düşüncelerin derinleştiği, ruhların görünmez bir denizin kıyısında buluştuğu, merakla karışık beklentinin kalplerde yoğunlaştığı anların sessizliğiydi bu. Zihinlerdeki sorular artık yalnızca cevap aramıyor; daha önce hiç açılmamış kapıları aralamaya hazırlanıyordu.

Sayfaları çevirdiği anlarda yüzündeki ifade, metni defalarca okumuş birinin aşinalığını yansıtıyordu. Ancak aynı zamanda, her bir kelimeyi yeni baştan anlamaya çalışan bir araştırmacının titizliğini taşıyordu. Sonunda durdu, aradığı satırları bulmuştu. Gözlerini masanın etrafındaki dinleyicilere çevirdiğinde, yüzüne yansıyan ifade, okunacak satırların derin ve incelikli anlamlarını yansıtıyordu. Sesinde sıcaklıkla örülmüş bir heyecan ve mütevazı bir kararlılık vardı.

Odadakiler, onun ilk kelimeleri dile getireceği o ânı soluklarını tutarak bekliyordu. Çünkü bu kelimeler, yalnızca kulaklarla değil; kalplerle ve zihinlerle işitilecekti.

İnançlı Kişi derin bir nefes aldı, başını hafifçe eğerek kitabın satırlarına odaklandı.

Ve nihayet, Bediüzzaman'ın kaleminden dökülen hakikatlerin satırları, ilk kez bu odanın içinde yankılanmak üzereydi...

“Nakkaş-ı Ezelî, hadsiz kudretiyle nihayetsiz cilve-i esmasını her vakit tazelandirmekle, ayrı ayrı şekilde göstermek için, eşyadaki teşahhusları ve hususî sîmaları öyle bir surette halketmiştir ki; hiçbir mektub-u Samedanî ve hiçbir kitab-ı Rabbanî, diğer kitapların aynı aynına olamıyor.”

İnançlı Kişi, cümlesini tamamladığında odada bir sessizlik hâkim oldu. Sözleri, adeta görünmez bir yankı gibi odanın duvarlarında dolaştı. Deist, başını hafifçe yana eğerek düşünceli bir ifadeyle İnançlı Kişi'ye baktı. Agnostik, gözlerini yere dikmiş, kelimelerin ağırlığını zihninde tartıyordu. Ateist ise masaya doğru biraz daha eğilmiş, kaşlarını çatmıştı; sanki duyduğu her kelimenin mantığını çözmeye çalışıyordu.

“Alâküllihal, ayrı manaları ifade etmek için, ayrı bir sîması bulunacak. Eğer gözün varsa, insanın sîmasına bak, gör ki; zaman-ı Âdem'den şimdiye kadar, belki ebede kadar, bu küçük

sîmada, âza-yı esasîde ittîfak ile beraber, her bir sîma, umum sîmalara nisbeten, her birisine karşı birer alâmet-i farikası var olduğu kat'îyyen sabittir.”

İnançlı Kişi, bu sözleri dile getirirken bakışlarını Deist’e çevirdi. Derin anlamlarla yüklü gözlerle ona baktı, sanki “*Bu hakikati görebiliyor musunuz?*” diye soruyordu. Deist, dudaklarını hafifçe ısırdı; belli ki sözler, iç dünyasında bir şeyleri harekete geçirmişti. Ateist, gözlerini kısa bir an Deist’e çevirdi ve ardından bakışlarını tekrar masaya odakladı. Agnostik ise ellerini dizlerinde kenetlemiş, kendisine söylenen her kelimeyi içine sindirmeye çalışıyordu.

“Bunun için her bir sîma, ayrı bir kitabdır. Yalnız san'atın tanzimi için ayrı bir yazı takımı ve ayrı bir tertib ve te'lif ister. Ve maddelerini hem getirmek hem yerleştirmek ve hem de vücuda lâzım olan her şeyi dercetmek için, bütün bütün başka bir tezgâh ister. Haydi, farz-ı muhal olarak tabiata bir matbaa nazarıyla baktık.”

Bu noktada İnançlı Kişi, sözlerine kısa bir ara verdi. Yüzündeki ciddi ifade, o anda odadaki atmosferin ağırlığına uyum sağlıyordu. Agnostik, sandalyesinde hafifçe öne eğildi ve derin bir nefes aldı. Deist, zihnindeki düşüncelerle boğuşur gibi başını iki yana salladı. Ateist ise gözlerini duvara dikmiş, metnin ima ettiği düşünceleri anlamlandırmaya çalışıyordu.

“Fakat bir matbaaya ait olan tanzim ve basmak, yani muayyen intizamını kalıba sokmaktan başka, o tanzimin icadından, icadları yüz derece daha müşkil bir zîhayatın cismindeki maddeleri, aktar-ı âlemden mizan-ı mahsusla ve has bir intizamla icad etmek ve getirmek ve matbaa eline vermek için, YİNE o matbaayı icad eden Kadîr-i Mutlak'ın kudret ve iradesine muhtaçtır.”

İnançlı Kişi, son kelimelerini dile getirirken sesi bir ton daha vurgulu hale geldi. Cümleler, odadaki atmosferi iyice yoğunlaştırdı. Deist, alnını ovuşturdu ve derin bir nefes aldı. “*Matbaa*” metaforu, onun aklına daha önce düşünmediği bir perspektifi getirmişti. Ateist, kollarını göğsünde kavuşturup geri yaslandı; yüzünde sessiz ama derin bir sorgulama ifadesi belirdi. Agnostik, gözlerini kapatarak birkaç saniye boyunca bu cümlelerin anlamını kavramaya çalıştı.

“Demek bu matbaalık ihtimali ve farzı, bütün bütün manasız bir hurafedir.”¹

İnançlı Kişi’nin ***Tabiat Risalesi***nden okuduğu kelimeler odada yankılanırken, sanki metnin derin anlamı görünmez bir tül gibi havada süzülüyor, her bir dinleyenin zihnine ve kalbine işliyordu. Onun titizlikle seçtiği kelimeler, sade bir okuma eyleminin ötesindeydi; hakikati adeta dinleyenlerin gözleri önüne seriyordu.

İnançlı Kişi’nin son cümlesi, odadaki herkesi bir an için duraklattı. Bu keskin ifade, bir ***tartışmanın değil***, bir gerçekliğin ilanı gibiydi. Agnostik, gözyaşlarına hâkim olamadan başını önüne eğdi. Deist, başını iki yana sallayıp derin bir iç çekti. ***“Eğer gerçekten böyleyse... şimdiye***

dek bunu nasıl göremedim?” diye kendi kendine mırıldandı. Ateist ise dişlerini sıkarak sessizliğini korudu; ancak yüzündeki ifade, duyduklarının onu da etkilediğini açıkça gösteriyordu.

Deist, duyduklarına karşı istemsiz bir şaşkınlıkla başını geriye yasladı. Yüzündeki meydan okuyucu ifade silinmiş, yerini düşünceli bir durgunluk almıştı. Gözleri, İnançlı Kişi'nin elindeki kitaba kilitlenmişti. Zihninde, daha önce savunduğu fikirlerle bu yeni **“hakikat ışığı”** arasında bir köprü kuruluyordu. Dudaklarının arasından, neredeyse duyulmaz bir mırıldanma döküldü:

Deist: Eğer tüm bu düzen... gerçekten bir tesadüf değilse? Peki, bu düzenin kaynağı ne?

Agnostik, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, ellerini sımsıkı kenetlemişti. Gözleri, kitaptaki metni işaret eden parmağa sabitlenmişti, ancak zihni başka diyarlardaydı. Daha önce hiç düşünmediği bir derinlikte bir kavrayış arayışındaydı. Kalbinin derinliklerinden gelen bir ses, **vicdanının bu kelimelerle uyandığını** işaret ediyordu. İçinden, *“Hakikat bu kadar açıkken neden hep belirsizlikte oyalanıyorum?”* diye geçirdi.

Bir an başını kaldırarak mırıldandı:

Agnostik: “Vicdan”, bu hakikatin pusulası mıydı hep? Eğer öyleyse, neden onu hep susturdum? **“Hakikat”** belki de hep yakınımdaydı; ama ben onu görmek yerine sürekli şüphelerime sarıldım.

Ateist ise sessizliğini koruyordu. Yüzü ifadesizdi, ancak ellerini masanın altına çekip yumruk yaptığı fark ediliyordu. Bu hareket, zihnindeki çatışmanın bir yansımasıydı. Mantık ve bilimin savunucusu olarak bu konuşmaya dahil olmuştu. Ancak duyduğu kelimelerin **sistemantik ve titizlikle örülmüş argümanları**, inançsızlığını sarsacak kadar güçlüydü. Kendini bu düşünceleri reddetmek için zorlasa da her bir kelime zihninde yankılanmaya devam ediyordu. Sessizce fısıldadı:

Ateist: Mantık bir duvar mıydı? Şimdi, o duvarın ardında bir gerçeklik olabilir mi? Bilim hep bana her şeyi açıklayacak gibi gelmişti; peki ya **açıklayamadığı ve asla açıklayamayacağı şeyler varsa?**

Oda, bir süre sessiz kaldı. Ancak bu sessizlik, herhangi bir sessizlik değildi; düşüncelerin ve içsel hesaplaşmaların yankısıyla dolu bir sessizlikti. Herkes, metni kendi zihninde yeniden anlamlandırıyordu. İnançlı Kişi, bu derin atmosferde sabırla bekledi. Elindeki kitabı, **hakikatin bir emaresi** gibi özenle kapattı ve masanın üzerine bıraktı.

İlk tepki, Deist'ten geldi. Hafifçe yutkundu ve sessizliği bozan bir sesle konuştu:

Deist: Bu metin... Sözlerindeki anlam... **Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.** Eğer her bir varlık gerçekten böyle bir **ince düzenle** yaratılmışsa, bu düzenin yalnızca bir başlangıç noktasında bırakılmadığını kabul etmek gerekiyor olabilir. *Ama yine de...*

Sözleri yarıda kaldı; zihni bu yeni hakikatin ağırlığını tam olarak ifade edemiyordu.

Agnostik: “*Vicdan,*” dedi, sesi titreyerek. “Bu metni dinlerken anladığım tek şey, **vicdanın bir rehber olduğu.** Sanki **karanlık bir yolda yanan bir lamba** gibi... Ama biz o lambayı o kadar sık söndürmüştük ki... Belki de artık kendimizi duyamaz olmuşuz.”

Gözleri dolmuştu; ancak bu, bir üzüntünün değil, fark edişin işaretiydi.

Ateist: “Bilim ve mantık...” diye mırıldandı. “Bu kelimeleri hep gerçeklik olarak gördüm. Ama belki de gerçeklik dediğimiz şeyin sınırları, bizim anlamaya çalıştığımızdan çok daha geniştir. Şimdi bununla yüzleşmek zorundayım.”

İnançlı Kişi, odadaki bu derin etkilenmişliği fark etti, ama **zafer kazanmış biri gibi değil, hakikatin bir nebze olsun anlaşılmış olmasından duyduğu mutluluğun tevazusuyla başını eğdi.** Sessizce:

İnançlı Kişi: “Hakikat”, sorularımıza cevap vermek için her zaman bir yol bulur. **Yeter ki biz onu samimiyetle arayalım.**

İnançlı Kişi, Bediüzzaman’ın ifadelerinden sonra sıcak, huzur veren ama bir o kadar da kararlı bir ses tonuyla konuşmasına devam etti. Sesi yumuşak, ama kelimeleri kristal kadar netti:

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, inşallah...

¹ Bediüzzaman Said Nursi, Risale-i Nur Külliyyatından Lem'alar 187 : Yirmi Üçüncü Lem'a (Tabiat Risalesi) / Üçüncü Kelime, Üçüncü Muhal, İkinci Misal